

— То това не е на женитъ работа! — сопна ѝ се Терезията дъдо Танасъ.

— А вие, ей селяни, заварямъ ви, да не сте оставили нито искрица огънь въ огнищата — Чувате ли? Утре съ дъдо Вълчанъ и кмета (ето го я — слуша) — ще тръгнемъ отъ кжца въ кжца да провѣримъ.

На сутринъта лазнаха ония ми ти старци отъ кжца въ кжца, дето се

при св. Георги. Нали има тамъ голѣма ливада? Завъртѣхме добитъка въ нея, а старцитъ слѣзоха малко по-долу — въ деренцето. Съблѣкоха се голи и се заловиха да палятъ дивия огънь. Закрепиха здраво едното хвойново дърво и о него за-

съмняваха да дирятъ — нѣма ли потулень нейде огънь. На Бурчитскитъ кжщата наопаки обърнаха да търсятъ. Па като се увѣриха, че всичкиятъ огънь въ село е угасенъ, донесоха отъ нейде две сухи хвойнови дървета и съ тѣхъ слѣзоха долу

почнаха да търкатъ другото. Търкаха го, докато дърветата затлѣяха и се запалиха. Тогава подловиха отъ тѣхъ праханъ, сбраха сухи листа и клонки и подпалиха дивия огънь. (Тѣй дивитъ хора нѣкога сж си ловили огънь, затова и